לסגור את ערוץ הרשע אל-ג'זירה

written by דוד מ' וינברג | 16.02.2024

רשת הטלוויזיה אל-ג'זירה, שמשרדיה בקטאר, היא אימפריית רשע. היא מאדירה את חמאס, כולל את מעשי הטבח ה"הירואיים" שלו ב-7 באוקטובר, את "ההתנגדות" המתמשכת נגד ישראל, ואת כל פעולות הטרור של כוחות הפרוקסי האיראניים נגד ישראל. הערוץ מסייע לחמאס באמצעות דיווח על תנועת כוחות צה"ל בעזה ועל ריכוז כוחות צה"ל לאורך גבול עזה. היא אף מעודדת טרור נגד ישראלים בתקופת הרמדאן הקרובה.

יש דרכים לחסום את השידורים של אל-ג'זירה מתוך גבולות ישראל ומהשטחים ואת קליטת הערוץ בישראל ובשטחים. אבל ישראל צריכה לאזור את האומץ לעשות זאת חרף מעמדה של קטאר כמתווכת בינה לבין חמאס בנושא החטופים.

בזירה הבינלאומית, כבר מזמן הגיעה השעה שגם מדינות המערב תפעלנה על מנת לכווץ את אל-ג'זירה. בסופו של דבר, הרשת מארחת את המטיפים האסלאמיים האנטישמיים הרדיקליים ביותר, שמרעילים את מוחותיהם של מיליונים נגד ישראל והמערב.

סגירת הפעילות של אל-ג'זירה בישראל באמצעות שלילת תעודות העיתונאי של הכתבים שלה נמצאת על הפרק מאז ששר התקשורת בשעתו, איוב קארה, העלה את הסוגיה ב-2017, בעקבות צעדים שנקטו ירדן, ערב הסעודית, מצרים, בחריין ואיחוד האמירויות לסגירת משרדי אל-ג'זירה וחסימת אתרי האינטרנט שלה במדינותיהן.

(מדינות אלה מהוות מטרה לחיצי הרעל של אל-ג'זירה מכיוון שהן אינן חלק מהמחנה הפרו-איראני או מהאסלאם הראדיקלי. אל-ג'זירה תמכה בקריאותיו של אוסאמה בן לאדן להפיל את המלוכה בסעודיה, בהפלת הנשיא מובארק במצרים על ידי האחים המוסלמים, במרד החות'ים בתימן, במערכה שמנהל ארגון ג'בהת א-נוסרה, שהוא שלוחה של אל-קאעידה, נגד הנשיא אסד בסוריה, ועוד).

שר התקשורת הנוכחי, שלמה קרעי, החליט לשים את עצירת ההסתה של אל-ג'זירה בראש סדר העדיפויות שלו מיומו הראשון בתפקיד. הוא פעל רבות כדי לשכנע בכך את היועצת המשפטית לממשלה גלי בהרב-מיארה, את השב"כ, את המוסד, את משרד המשפטים ואת משרד הביטחון.

בשבוע שעבר הצביעו בקבינט הרחב בעד תקנות שתאסורנה על "פעולת שידור של ערוץ זר הפוגעת בביטחון המדינה", ועל אחת כמה וכמה בזמן המלחמה הנוכחית (שכאמור, במהלכה שידר ערוץ אל-ג'זירה מידע רגיש על פעולות צה"ל לאויבי ישראל, במקביל לתרומה הקבועה שלו לליבוי האלימות).

ניתן וצריך להרחיב את האיסור גם לערוץ אל-ערבי שבבעלות קטאר, ולערוץ אל-מיאדין המופעל

על ידי חיזבאללה.

אלא שהקבינט הביטחוני וקבינט המלחמה המצומצם טרם החליטו להוציא לפועל את סגירת אל-ג'זירה, למרות השלמת כל ההתייעצויות הביטחוניות והמשפטיות הנדרשות והצבעת הממשלה בעד המהלך. כנראה קשה להרגיז את התומך המרכזי של חמאס והבעלים והממן של אל-ג'זירה, השייח' תמים בן חמאד אל-תאני, אמיר קטאר, בימים שבהם ישראל מסתמכת עליו (בטעות לדעתי) להשגת עסקה לשחרור בני הערובה.

יגאל כרמון, בעברו יועץ לוחמה בטרור לראשי הממשלה יצחק שמיר ויצחק רבין, ומי שייסד את המכון לחקר תקשורת המזרח התיכון (ממרי), התריע זה מכבר כי אל-ג'זירה ואל-ערבי הם "ערוצים במתכונת תעמולת גבלס, שמתפקדים כמגפון למסרים הצבאיים, המבצעיים והתעמולתיים של איראן וחמאס, עם השפעה עצומה הן במישור האידאולוגי והן במישור המבצעי".

בשנת 2020 פרסם מכון המחקר של כרמון מחקר רחב היקף (עם אינדקס של למעלה מ-700 קטעי וידאו) המוכיח באופן חד-משמעי ובשורה של היבטים את הרשע של אל-ג'זירה לאורך שני עשורים של דיווח. המחקר מעלה כיצד סיקור כזה מהווה איום אסטרטגי על יציבות המזרח התיכון, ועל אינטרסים מערביים בפרט. ערוץ אל-ג'זירה הוכח כפלטפורמה לג'יהאד עולמי, לאנטישמיות ולהכחשת שואה, ולתמיכה בוטה בטרור נגד ישראל.

מכון ממרי גם עקב וחשף כיצד נראה הדיווח של אל-ג'זירה משני צידי הגבול של עזה בעימות הנוכחי, דיווח שגם מסכן את כוחות צה"ל וגם חוגג את מתקפת המגה-טרור של חמאס.

ב-7 באוקטובר, יום הטבח, חגג כתב אל-ג'זירה תאמר אלמישל את האירועים, כשכתב: "עזה מייצרת ניצחון וכבוד למולדת ולאומה שלה". אחמד מנצור, מגיש באל-ג'זירה, הפיץ סרטון שבו נראים מחבלי חמאס גוררים שני חיילים ישראלים על הקרקע, וכתב: "התמונה ההיסטורית הזו שווה לא פחות ממאות מיליארדי הדולרים שציוני העולם השקיעו בישראל בעשורים האחרונים".

בפוסט תגובה לאמירתו של הנשיא ג'ו ביידן כי חמאס "אינו מייצג את השאיפות של העם הפלסטיני", כתבה מגישת אל-ג'זירה גאדה אואסיס: "ברצינות? האם אחינו [ביידן] עשה משאל על דעתנו בעניין?".

בחודש שעבר חשף צה"ל כי שני "עיתונאים" של אל-ג'זירה שנהרגו על ידי צה"ל בעזה היו חברים בחמאס ובג'יהאד האסלאמי הפלסטיני. לפני שבוע נחשף עוד כי כתב אל-ג'זירה בשם איסמעיל אבו עומר, שנפצע בתקיפה אווירית של ישראל ליד רפיח, הוא מפקד בחמאס, וממלא תפקיד של סגן מפקד פלוגה בגדוד ח'אן יונס המזרחי של חמאס. איסמעיל אבו עומר היה בין הפולשים לישראל מעזה ב-7 באוקטובר, וצילם מתוך קיבוץ ניר עוז במהלך ההסתערות של חמאס. גם כתב בשם מוחמד ווישה התגלה כ"עיתונאי אל ג'זירה ביום ומחבל חמאס (ביחידה נגד טנקים) בלילה".

זה מחזיר אותנו למדיניות הישראלית. הפעולה נגד אל-ג'זירה היא דחופה בשל הרמדאן המתקרב והמשמש כל שנה תירוץ/הזדמנות להגברת מעשי הטרור נגד ישראלים יהודים בירושלים, ביהודה ושומרון ובמרכז הארץ. חמאס קורא בגלוי לפלסטינים באזורים אלה להצטרף למתקפת "מבול אל אקצא" שלו על ישראל באמצעות הוצאה לפועל של פיגועי טרור, ואל-ג'זירה מהדהדת ומעצימה את המסר.

חסידי "חופש הביטוי" ואלה שפועלים בשירות הפלסטינים טוענים שאיסור הפעילות של כתבי אל-ג'זירה בישראל הוא מדרון חלקלק לעבר דיקטטורה (כאילו שהדיקטטורה בעזה או בקטאר הטרידה אותם אי פעם), וכי בכל מקרה מהלך כזה יהיה בלתי יעיל, שכן אל-ג'זירה תמשיך לשדר בחופשיות מעזה.

זו בדיוק הסיבה שישראל צריכה ללכת רחוק יותר, ולחסום את הגישה לאל-ג'זירה בעזה. על ישראל להשתלט על אתרי האינטרנט של אל-ג'זירה ולהשבית אותם בכל מקום שהיא יכולה, ולכל הפחות להקפיא את הגישה לאתרי אל-ג'זירה בערבית בישראל ובגדה המערבית ובעזה.

כן, אני יודע שאל-ג'זירה משדרת את החדשות שלה לבתים פלסטיניים גם דרך שידורי לוויין ולא רק דרך האינטרנט, אבל אני משוכנע שבהיותה "סטארט-אפ ניישן" ואלופת היי-טק, ישראל תדע גם כיצד לחסום את הקליטה הלווינית של אל-ג'זירה.

מהלך ישראלי נחוש לסגירת אל-ג'זירה יפעל גם כאיתות ברור למנהיגים בוושינגטון ובמקומות אחרים לפעול סוף סוף בהחלטיות במדינתם נגד הערוץ המסוכן. אין לי ספק שאם כוחות הביטחון והמשטרה בארה"ב, קנדה ואירופה יעשו בדיקה מעמיקה, הם יגלו כי אל-ג'זירה מלבה את הלהבות של ההפגנות האנטי-ישראליות והאנטי-מערביות עתירות השנאה והתוקפנות, שמתפשטות כה מהר בערים הגדולות שלהם.

גם אלה במערב ובישראל שחולמים על רשות פלסטינית "מחודשת", אשר יום אחד בעתיד הרחוק תקים מדינה שוחרת שלום לצד ישראל, בוודאי מבינים כי פעולה מיידית לבלימת ההשפעה החתרנית של אל-ג'זירה שהיא רצחנית גם כלפי ישראל וגם כלפי הרשות הפלסטינית הנתמכת על ידי המערב היא לא פחות מצו השעה.

המאמר פורסם בערוץ 7, בתאריך 23.2.2024.

להגביר את הלחץ ולרדוף את חמאס גם בחו"ל

written by מאיר בן שבת | 16.02.2024

פגיעה בהנהגת חמאס בחו"ל תגרום לאירגון לאבד את השפעתו האזורית ותהפוך אותו לבעיה מקומית.

דור צעיר, נמרץ וחדור אמונה

written by דוד מ' וינברג | 16.02.2024

עתידה של ישראל מובטח בזכות הנוער והחיילים הפטריוטיים והאמיצים שלה. יש להיזהר מתנועת ה"דיכאוניסטים" – "מומחים" ותיקים השולטים בתקשורת עם שיח עגמומי וחשיבה תבוסתנית.

המסר לבלינקן: כל עוד יהיו מנהרות – תושבי עזה לא יחזרו לבתיהם

written by מאיר בן שבת | 16.02.2024

אתגר קשה מצפה לכל מי שמבקש לשרטט חזון ריאלי לרצועת עזה, לעשור הקרוב וכנראה אף לטווח זמן רחוק יותר. הוא יצטרך לבחור בין חזון ללא תקווה לבין תקווה חסרת בסיס. בעמדותיו ביחס ליום שאחרי יצטרך הדרג המדיני בישראל לאמץ את הגישה הריאליסטית, ולהיצמד לנתונים ולעובדות הקשות על היישות המפלצתית שצמחה באזורנו, ונאחזה עמוקות בכל מערכות החיים ושכבות האוכלוסייה. יהיה עליו לפעול מתוך הנחה שלא ניתן לחולל בה שינוי תרבותי עמוק, לפחות בדור הזה. הוא יידרש להציב את הפירוז הביטחוני כתנאי סף לכל מציאות שתתגבש בעזה, להתנגד לכל יוזמה ומהלך שיסכנו זאת ולא לתת אמון במנגנוני פיקוח זרים. הגעת שר החוץ של ארה"ב, אנתוני בלינקן, לישראל בימים הקרובים תספק הזדמנות לתיאום

ציפיות עם הממשל האמריקני גם ביחס לכך.

בעוד השיח בסוגיית "היום שאחרי" נסב סביב השאלה "מי יהיה" (ביום שלאחר מיטוט ממשל חמאס), חשובה לא פחות מכך היא השאלה מה יהיה. התשובה הפומבית לשאלות אלה מצד הדרג המדיני בישראל ניתנה על דרך השלילה והדגישה את מה שלא יהיה ברצועה: ממשל חמאס, רשות פלשתינית, יכולות צבאיות שמאיימות על ישראל ומגבלות על חופש הפעולה הביטחוני שלה. כך שרטט הדרג המדיני קווים למסגרת הכללית, אך לא יצק את תוכנה.

למרות הביקורת שנמתחה על כך, טוב עשה הדרג המדיני כשהחליט לדחות את הדיון המעמיק בפרטים. ראשית, כדי למקד את הקשב בלחימה. שנית, כדי שלא ליצור רושם של קוצר רוח והתארגנות לסיומה (ובכך לרפות את ידי כוחותינו ולחזק את תקוות האויב). שלישית, כדי שלא לעורר מחלוקת פנימית. רביעית, כדי לדחות ולהפחית את החיכוך המדיני בנושא זה עם הממשל האמריקני. וחמישית, משום שהקביעה ביחס ל"יום שאחרי" תלויה גם בהישגיה של הלחימה ב"יום שלפני", ונכון לקיים את הדיון בכך מעמדה של כוח, כאשר מחזיקים בנכסים ובמנופים, ולא לפני כן.

שיקום ההרתעה והפירוז הביטחוני הם העיקר

אף שפעולת צה"ל עדיין בעיצומה, נכון לסטות מהקו הזה ולהעמיק כעת באחד ממאפייני "היום שאחרי" דווקא משום שהדיון בו יוכל לספק מענה לאחת הדילמות הקשות בשלב הזה של הלחימה: ההתמודדות עם אתגר המנהור.

תמצית הדילמה: מצד אחד, לאחר המחיר ששילמה ב־7 אוקטובר, ישראל אינה יכולה להרשות את קיומה של רשת המנהרות המפלצתית על כל תכולתה ברצועת עזה. מנגד, כבר כיום המחיר שישראל משלמת על חשיפת הרשת הזו והשמדתה הוא גבוה. המשך המאמץ לחשיפה שיטתית של המנהרות יאריך את הלחימה, יגבה מחירים נוספים מכוחותינו וגם יגביר את הלחץ המדיני על ישראל. מה לעשות?

כל אזור שבו יש מנהרות יוכרז כאזור לחימה ללא הגבלת זמן. ראשית, צריך להבהיר כי כל עוד יתקיימו מנהרות יימשך מצב הלחימה! נכון להביא (בעיקר את ארה"ב) להסכמה כי קיומן של מנהרות ברצועה סותר את עקרון הפירוז הביטחוני וכי לא ניתן יהיה לאפשר לתושבים הפלשתינים לקיים את חייהם במרחבים שבהם יש מנהרות. משמעות הדברים היא כי מרחבים אלה יוגדרו כ"אזורי לחימה", ומי שיימצא בהם ייחשב אויב ויטופל כך. כל זאת עד לפירוק המנהרות, בלי הגבלת זמן.

המתנגדים לרעיון הזה יעלו, מן הסתם, את שאלת הפתרונות לאוכלוסייה שנמצאת כיום מחוץ לאזורי הלחימה כמצב זמני עד לחזרתה לשגרה.

במציאות אחרת, נוכח התנהלותה של עזה כ"מדינת חמאס" ולאור שיעורי התמיכה הגבוהים

בארגון זה ובהתקפה הפראית נגד ישראל, אין מקום לשאלה זו כלל. ואולם, נוכח העמדות הרווחות כיום, יש להניח כי מענה שכזה רק יגביר את ההתנגדות. במקום זאת נכון לרתום את ארה"ב לפתרונות הומניטריים, שיוגדרו ממושכים אך לא קבועים, מחוץ לאזור הלחימה. טיעון נוסף באשר לכך הוא ההרס הקיים ברוב השכונות בעזה. לרוב האוכלוסייה ממילא אין לאן לחזור. מי שרואה את מפעל המנהרות של חמאס שהתבסס על חומרי הבנייה שיועדו למטרות אזרחיות צריך להנמיך גם את ציפיותיו לבינוי ולשיקום בעתיד הנראה לעין. גם בעניין הזה ישראל לא תוכל לטעות שוב.

פורסם בישראל היום, בתאריך 29.12.2023.

להגביר את עצימות הלחימה בחמאס

written by מאיר בן שבת | 16.02.2024

ישראל עלולה למצוא את עצמה מידרדרת לתרחיש של דשדוש מתמשך, שבהכרח יביא גם להגדלת הסיכון לחיילינו

לנפץ את תקוות חמאס: עזה לא תחזור למציאות של ה-6 באוקטובר

written by מאיר בן שבת | 16.02.2024

ישראל צריכה לבטל כל פרקטיקה שמחשקת אותנו למציאות הקודמת, מה שהיה לא יהיה

אל תעזו!

written by דוד מ' וינברג | 16.02.2024
למנהיגי ישראל אין מנדט לצמצם את המתקפה על חמאס.

פליטים בארצם

written by דוד מ' וינברג | 16.02.2024
חצי מיליון ישראלים הפכו פליטים במולדתם, וחווים שיבוש חסר תקדים ובלתי מתקבל על הדעת בשגרת חייהם.